

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 105.414 van 5 april 2002  
in de zaak A. 119.086/X-10.891.**

In zake :           1. Michel BERTE,  
                      2. Marjan SMITS,  
                      die woonplaats kiezen bij  
                      Advocaat H. CALLENS,  
                      kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,  
                      Korte Lozanastraat 20-26

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse  
regering,  
dat woonplaats kiest bij  
Advocaat J. CLAES,  
kantoor houdende te 2550 KONTICH,  
Mechelsesteenweg 160.

tussenkommende partij :

Pierre VAN NECHEL,  
wonende te 2920 KALMTHOUT,  
A. Peeterslei 61/2.

---

**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat Michel BERTE en Marjan SMITS  
op 3 april 2002 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de  
schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 25 februari 2002  
van de Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en  
Ruimtelijke Ordening houdende verwerping van het beroep van het college van  
burgemeester en schepenen van de gemeente Kalmthout tegen het besluit van 12 juni  
2001 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen waarbij aan  
de echtgenoten VAN NECHEL-KLINK de stedenbouwkundige vergunning wordt  
verleend voor het bouwen van een woning en het rooien van een esdoorn op een  
perceel gelegen te Kalmthout aan Den Dijk, kadastraal gekend 1<sup>e</sup> afdeling, sectie G,  
nr. 25 m;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 4 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 april 2002;

Gehoord het verslag van Wnd. Kamervoorzitter J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat W. VAN DER VEEKEN die, loco Advocaat H. CALLENS verschijnt voor verzoekers, van Advocaat J. CLAES, die verschijnt voor de verwerende partij, en van de tussenkomende partij, die verschijnt in persoon;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. BARRA;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat Pierre VAN NECHEL met een ter terechtzitting neergelegd verzoekschrift heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de tweede voormelde voorwaarde betreft, verzoekende partijen in een eerste middel de schending aanvoeren van “de verkavelingvergunning van de gemeente Kalmthout nr. 056/289 dd. 3 juni 1985, meer bepaald schending van de vermeldingen op het verkavelingsplan en schending van de stedenbouwkundige voorschriften horende bij de verkavelingsvergunning :

"Eerste onderdeel

Doordat het bestreden besluit oordeelt dat de planmatige voorstelling van de monumentale witte esdoorn op het verkavelingsplan, zonder dat aan deze vermelding een specifiek stedenbouwkundig voorschrift wordt gekoppeld, niet impliceert dat de witte esdoorn op het perceel enige bescherming ingevolge de verkavelingsvergunning geniet en derhalve in toepassing van art. 1.05,7° van de

verkavelingsvoorschriften betreffende ontbossing en het vellen van bomen, een vergunning voor het rooien van de esdoorn kon worden afgeleverd,

terwijl het plan dat bij de verkavelingsvergunning hoort, een bestemmingsplan betreft, dat deze witte esdoorn integrerend deel doet uitmaken van de bestemming van het kwestieuze perceel, dat deze esdoorn aldus door de verkavelingsvergunning zelf is beschermd en eventuele bebouwing op het perceel rekening dient te houden met de aanwezigheid van deze witte esdoorn en met de bestemming van het perceel tegelijkertijd als standplaats van de boom.

Toelichting :

Op het perceel waarvoor de stedenbouwkundige vergunning werd aangevraagd, staat een monumentale witte esdoorn. Verzoekers voegen onder stuk 35 een foto van deze esdoorn. De botanische en landschappelijke waarde van deze esdoorn wordt onder meer beschreven in het verslag van ir. A. RAMMELOO, conservator-directeur van het Arboretum te Kalmthout (stuk 18) en verder door de milieudienst van de gemeente Kalmthout (stuk 17).

Bij de door de verkaveling van 3 juni 1985 afgesplitste woning op de hoek van Den Dijk en de Lindendreef staat een gelijkaardig witte esdoorn. Nergens wordt betwist dat in de residentiële omgeving van Den Dijk en de Lindendreef, vlak aansluitend bij een op het gewestplan Turnhout ingekleurd natuurgebied met wetenschappelijke waarde en op enkele honderden meters van het reservaat van de Kalmthoutse Heide, de witte esdoorn op het oorspronkelijke lot 1 van de verkaveling - waarvoor het bestreden besluit de kapvergunning van de bestendige deputatie handhaaft - op zeer essentiële wijze mede bepalend is voor de plaatselijke ruimtelijke ordening.

De witte esdoorn was reeds dominant in 1985, bij het verlenen van de verkavelingsvergunning. Deze boom op het lot 1 (alsmede de tweelingboom bij het oorspronkelijke landhuis) werden als enige hoogstammige bomen (en er waren er meerdere op het te verkavelen terrein) met soortnaam op het verkavelingsplan ingetekend. Na advies van de gemachtigde ambtenaar werd de verkaveling goedgekeurd 'voor de kavels 1 tot 3 van bijgevoegd ontwerp' waarbij het plan van de aanvraag ook het bestemmingsplan van de verkavelingsvergunning werd. Een weergave van de witte esdoorn op het plan van de verkavelingsaanvraag en het behoud nadien van deze witte esdoorn op het plan gevoegd bij de verkavelingsvergunning (stuk 3) toont aan dat het behoud van deze witte esdoorn onbetwistbaar mede de bestemming van het perceel voor de toekomst ging bepalen.

Het feit dat in de stedenbouwkundige voorschriften geen specifiek voorschrift met betrekking tot het behoud van deze boom werd opgenomen, heeft geenszins voor gevolg - zoals het bestreden besluit voorhoudt - dat deze boom onder het algemene artikel 1.05 7° m.b.t. het ontbossen en het rooien van alleenstaande bomen valt. Integendeel, de boom werd precies buiten de 'strook voor hoofdgebouwen' gelaten, zodat bouwen in de strook voor hoofdgebouwen enerzijds en het behoud van de boom anderzijds per definitie verenigbaar werden gesteld. Wel moest een kandidaatbouwer in de strook voor hoofdgebouwen rekening houden met het bestaan van de boom op het perceel, omdat de boom op het perceel ontegensprekelijk mede tot de bestemming van het perceel behoorde.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kalmthout is steeds consequent geweest aan deze inhoud van haar verkavelingsvergunning geweest. Alle verwijten en achterklap aan het adres van het college van burgemeester en schepenen vanwege (de architect van) de aanvragers VAN NECHEL-KLINK lijkt onterecht :

- de verkavelingsvergunning dateert van 1985 : de verenigbaarheid van een toen nog 15 jaar jongere boom met een te bouwen woning was op dat ogenblik duidelijk mogelijk;

- de echtgenoten BODEN-PEETERS dienden een bouwplan in, dat door het college van burgemeester en schepenen werd geweigerd op basis van de niet-conformiteit van de dakhelling met de stedenbouwkundige voorschriften (stuk 7). Blijkbaar was het door de heer en mevrouw BODEN-PEETERS in 1998 aangevraagde gebouw wel verenigbaar met het behoud van de witte esdoorn. Teneinde het standpunt van het college van burgemeester en schepenen duidelijk te maken, werd in de brief van 1 september 1998 (stuk 7) aan de heer en mevrouw BODEN-PEETERS nogmaals op de noodzaak van het behoud van de esdoorn op het terrein gewezen, voor het geval een nieuwe bouwaanvraag zou worden geformuleerd.
- ook aan architect Koen MENNES deelde het college van burgemeester en schepenen consequent haar standpunt mede dat de op het goedgekeurde verkavelingsplan ingetekende witte esdoorn op het perceel diende behouden te blijven. Aan architect Koen MENNES werd afschrift van de brief aan de heer en mevrouw BODEN-PEETERS van 1 september 1998 medegedeeld (stuk 9).

De aanvraag van de heer en mevrouw VAN NECHEL-KLINK via hun architect Koen MENNES was zuiver provocerend ten aanzien van het door hen gekende standpunt van het college van burgemeester en schepenen. Op de kavel in kwestie werd een woning aangevraagd met voorgevel op de voorgevelbouwlijn en achtergevel op de achtergevelbouwlijn, zo dicht mogelijk tegen de stam van de witte esdoorn. Tegelijkertijd werd het rooien van de witte esdoorn aangevraagd, omdat deze esdoorn op 2 meter van de achterste gevel onmogelijk kon behouden blijven. Tegelijkertijd werd - ten onrechte - gesteld dat bouwen op het perceel enerzijds en het behoud van de witte esdoorn anderzijds totaal uitgesloten zouden zijn.

Ten onrechte heeft de Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening het standpunt van de aanvragers dat reeds door de bestendige deputatie te Antwerpen werd gevolgd, in het bestreden besluit eveneens aangenomen en het beroep van het college van burgemeester en schepenen verworpen. Dit gebeurde met grondige miskennis van het verkavelingsplan dat de witte esdoorn als een bestemming van het perceel had opgenomen. Het bestreden besluit is dan ook in tegenstrijd met de verkavelingsvergunning, meer bepaald met het verkavelingsplan dat als bestemming voor het perceel o.a. het behoud van de witte esdoorn had opgenomen.

De vermelding van de witte esdoorn op het bestemmingsplan maakte een specifiek stedenbouwkundig voorschrift -waarin een uitdrukkelijk verbod tot rooien zou zijn opgenomen- overbodig. De opmerking in het bestreden besluit dat de verkavelingsvergunning de verdere uitwerking van de bestemming woongebied op het oog had, en dat derhalve de specifieke verkavelingsvoorschriften duidelijk de realisatie van het woongebouw deden prevaleren op het behoud van het bos en bomen, is irrelevant en onjuist. De op het gewestplan ingetekende woongebieden zijn niet enkel bestemd voor wonen, doch ook en onder meer voor groene ruimten. De verkavelingsvergunning legt de voorwaarden vast overeenkomstig dewelke op een perceel mag worden gebouwd. Vaak zullen - zoals in casu - het behoud van waardevol bos en alleenstaande bomen aan de bouwmogelijkheid op het perceel worden gekoppeld. In casu is dit gebeurd door de vermelding van de witte esdoorn - als waardevolle hoogstamboom op het perceel.

Het eerste middel, eerste onderdeel, waarin wordt gesteld dat het bestreden besluit van de minister het verkavelingsplan als bestemmingsplan schendt door het beroep van de gemeente te verwerpen en de vergunning voor het kappen van de op het verkavelingsplan aangeduide witte esdoorn, verleend door de bestendige deputatie, te bekrachtigen, is derhalve ernstig en gegrond. Het besluit van de minister dient minstens op basis van dit middel te worden geschorst.

Tweede onderdeel :

Doordat het bestreden besluit stelt dat in toepassing van art. 1.05,7° van de algemene stedenbouwkundige voorschriften horende bij de verkaveling het vellen van bomen toegelaten is voor zover dat noodzakelijk is met het oog op de oprichting van de gebouwen en het nemen van toegang tot die gebouwen en in casu aanneemt dat voor de aanvraag tot het rooien van de witte esdoorn de door art. 1.05, 7° vereiste noodzakelijkheid aanwezig is, terwijl indien de aanvraag tot het kappen van de witte esdoorn zou dienen beoordeeld te worden op basis van art. 1.05,7° van de algemene voorschriften van de verkaveling, enkel kan vastgesteld worden dat het vellen van de esdoorn helemaal niet noodzakelijk is met het oog op het oprichten van gebouwen en het nemen van toegang tot die gebouwen en derhalve de minister het beroep van het college van burgemeester en schepenen had moeten inwilligen en de aanvraag tot het bouwen van de woning en het rooien van de esdoorn had moeten afwijzen.

Toelichting :

De minister wijst er in de bestreden beslissing op dat bij de realisatie van de woning zoals aangevraagd de boom in kwestie noodzakelijkerwijze dient te verdwijnen. Daarbij gaat de minister er aldus van uit dat de noodzakelijkheid die wordt vereist door art. 1.05,7° van de algemene stedenbouwkundige voorschriften dient beoordeeld te worden in functie van de concrete aanvraag die in casu van de heer en mevrouw VAN NECHEL-KLINK indienden. Derhalve aanvaardt de minister dat de aanvragers zelf de noodzaak tot het rooien bepalen.

De architect van de aanvragers heeft er in zijn brieven aan het college van burgemeester en schepenen nooit onduidelijkheid over laten bestaan dat zijn cliënten de rooiing van de witte esdoorn actief nastreefden. Eerst vroeg de architect daarover een principieel standpunt van het college (stuk 8). Het college heeft de architect correct geantwoord in de lijn van haar vorige besluitvorming (stuk 9). Op de bouwaanvraag die daarop werd ingediend (ontvangstbewijs 31.5.2000, stuk 15) vroegen de aanvragers een vergunning tot het bouwen van een woning en tot het rooien van de witte esdoorn.

De aanvragers tekenden hun woning in over de volledige 17 meter bouwdiepte, zodat de woning gedeeltelijk onder de kruin van de witte esdoorn kwam en bij het bouwen alleszins een gedeelte van het wortelgestel van de boom zou worden beschadigd. De aanvragers onderzochten niet eens de mogelijkheid om een woning - van mogelijks dezelfde oppervlakte - in te tekenen op het voorste gedeelte van de bouwstrook voor hoofdgebouwen, of om met de gemeentelijke diensten naar een verantwoorde inplanting met respect voor de witte esdoorn te zoeken, zo nodig met een wijziging van de stedenbouwkundige voorschriften die op het ogenblik van de aanvraag reeds 15 jaar oud waren. De concrete bouwaanvraag had ongetwijfeld als belangrijkste bedoeling om de noodzaak van het vellen van de witte esdoorn aan te tonen.

Uiteraard is art. 1.05,7° van de algemene bepalingen van de stedenbouwkundige voorschriften niet op de door de aanvragers tot stand gebrachte noodzaak toe te passen. Het vellen van bomen is alleszins vergunningsplichtig. De minister heeft dit ook in zijn besluit zo aangenomen. Dit betekent dat het rooien van bomen in principe niet is toegelaten, behoudens de gevallen waarin het niet anders kan met het oog op de oprichting van gebouwen of het nemen van toegang tot de gebouwen, zoals artikel 1.05, 7° van de stedenbouwkundige voorschriften het stelt. Een aanvrager moet al het nodige doen om te vermijden dat bomen moeten worden geveld. Enkel wanneer bv. een bouwstrook vol met bomen staat of een oprit naar de woning niet mogelijk is dan door het rooien van bomen, kan vergunning voor het vellen van bomen, dan wel voor het ontbossen worden verleend. Een andere uitleg geven aan artikel 1.05, 7° is niet zinnig : anders is er door de aanvragers van een vergunning

steeds wel een noodzaak voor het rooien van bomen te vinden, al is het maar om een tuinhuisje te plaatsen.

In casu is er de vereiste noodzaak tot het rooien van de esdoorn niet. Vooreerst staat de monumentale witte esdoorn buiten de bouwstrook voor hoofdgebouwen. Weliswaar hangt de kruin van de boom (en bij projectie, het wortelgestel eronder) gedeeltelijk boven de bouwstrook voor hoofdgebouwen, doch vooraan op de bouwstrook rest voldoende ruimte om een woning in te planten. De woning die destijds door de heer en mevrouw BODEN-PEETERS werd aangevraagd, toonde aan dat een inplanting van de woning met de boom verenigbaar was. Dit lijkt nog steeds het geval. Minstens hebben de aanvragers dit punt niet onderzocht of niet willen onderzoeken.

Vandaar ook heeft het college van burgemeester en schepenen te Kalmthout terecht in haar verzoekschrift aan de minister betoogd dat op het perceel in kwestie een bouwprogramma kon worden gerealiseerd dat het behoud van de boom toeliet. Het rooien is, aldus niet noodzakelijk. Terecht stelt het college van burgemeester en schepenen dat het bouwprogramma van de heer en mevrouw VAN NECHEL-KLINK precies het rooien van de witte esdoorn op het oog heeft gehad. Bovendien werd de aanduiding van de boom op het inplantingsplan overdreven om toch maar het rooien te verantwoorden (stuk 10).

Aldus heeft de minister in het bestreden besluit, in navolging van de bestendige deputatie te Antwerpen, een foutieve interpretatie gegeven aan art. 1.05, 7° van de stedenbouwkundige voorschriften van de verkaveling in kwestie. Er is met name geen noodzakelijkheid tot het rooien van de witte esdoorn die buiten de strook voor hoofdgebouwen staat. Deze strook voor hoofdgebouwen geeft met name voldoende bouwmogelijkheid zonder dat de witte esdoorn dient te worden gerooid. Minstens is dit punt niet onderzocht door de minister. Ten onrechte is de minister ervan uitgegaan dat de noodzaak diende te worden onderzocht aan de hand van de concrete aanvraag van de heer en mevrouw VAN NECHEL-KLINK, welke precies op het rooien van de witte esdoorn was gericht.

Het tweede onderdeel van het eerste middel waarbij de foutieve toepassing van de stedenbouwkundige voorschriften, meer bepaald art. 1.05, 7° wordt ingeroepen, is aldus ernstig en gegrond. Het besluit dient minstens op basis van dit middel te worden geschorst";

Overwegende dat het plan van de verkavelingsvergunning op het lot 1 de grafische aanduiding van een boom bevat, met de vermelding "witte esdoorn"; dat zoals verzoekende partijen zelf stellen, aan deze aanduiding geen specifiek stedenbouwkundig voorschrift is gekoppeld; dat artikel 1.05.7° van de stedenbouwkundige voorschriften daarentegen bepaalt wat volgt :

"7° Vellen van bomen: ontbossen en vellen van bomen kan worden toegelaten voor zover dat noodzakelijk is voor de oprichting van de gebouwen en het nemen van toegang tot die gebouwen";

dat bij gebreke aan enig stedenbouwkundig voorschrift omtrent het lot van deze "witte esdoorn" ingevolge de verleende verkavelingsvergunning de grafische aanduiding ervan op het verkavelingsplan op het eerste gezicht als louter informatief moet worden beschouwd; dat er niet uit kan worden afgeleid dat het behoud van

deze boom als een voorwaarde van de verkavelingsvergunning zou zijn opgelegd; dat het eerste onderdeel van het middel niet ernstig is;

Overwegende, wat het tweede onderdeel van het middel betreft, dat de stelling van verzoekende partijen dat de aanvragers zelf de noodzaak tot het rooien van de betrokken esdoorn hebben geschapen door te willen bouwen tot de achterste grens van de bouwstrook zoals voorzien op het verkavelingsplan en de stedenbouwkundige voorschriften, dat in casu de vereiste noodzaak tot het rooien van deze boom niet bestaat omdat hij buiten de bouwstrook voor hoofdgebouwen staat en omdat op het perceel een bouwprogramma kan worden gerealiseerd dat het behoud van de boom toelaat, op het eerste gezicht niet kan worden aangenomen; dat vooreerst niet aannemelijk is dat een boom met een omtrek van circa 4,75 m en een hoogte van circa 25 m kan behouden blijven omdat deze zich buiten de bouwstrook voor hoofdgebouwen bevindt, nu uit de niet betwiste gegevens van de zaak blijkt dat de achterste gevel van de vergunde woning, welke samenvalt met de achterste grens van de bouwstrook voor hoofdgebouwen, zich op slechts circa 2 m van deze boom bevindt; dat de verkavelingsvergunning het bouwen tot op de achterste grens van de voorziene bouwstrook niet aan voorwaarden met betrekking tot het behoud van de buiten deze bouwstrook staande bomen onderwerpt; dat de aanvragers de bouwstrook voor hoofdgebouwen op het eerste gezicht vrijelijk kunnen benutten met inachtneming van de verkavelingsvoorschriften; dat verzoekende partijen in wezen kritiek voeren op de verkavelingsvoorschriften, meer bepaald deze met betrekking tot de inplanting van de bouwstrook voor hoofdgebouwen en de geldende stedenbouwkundige voorschriften; dat artikel 1.05.7° van de stedenbouwkundige voorschriften op het eerste gezicht correct is toegepast; dat het tweede onderdeel van het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoekende partijen in een tweede middel de schending aanvoeren van artikel 4 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen :

"doordat de Vlaamse minister in het bestreden besluit nagelaten heeft een afweging van ruimtelijke behoeften te doen en in zijn besluit, na beroep van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kalmthout, geen rekening heeft gehouden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele en esthetische gevolgen voor het landschap, minstens de Vlaamse minister daarover niet heeft gemotiveerd,

terwijl de minister overeenkomstig art. 4 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening een afweging dient te

doen van de ruimtelijke behoeften van verschillende maatschappelijke activiteiten, in zijn besluit rekening diende te houden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen om op die wijze te streven naar een ruimtelijke kwaliteit en bovendien de minister verplicht was overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 houdende de formele motiveringsplicht hierover te motiveren,

Toelichting :

Er kan geen enkele betwisting zijn omtrent de bijzonder hoge botanische, culturele, esthetische en landschappelijke waarde van de witte esdoorn in kwestie. Verzoekers verwijzen vooreerst naar de foto die is gevoegd onder stuk 35 van hun bundel. Gelijkaardige foto's waren bij het officiële bouwdoossier dat de minister voorlag, gevoegd. De beide witte esdoorns op korte afstand van elkaar, destijds op één perceel, werden als zo waardevol aanzien dat zij expliciet en met soortnaam op het verkavelingsplan werden vermeld. daar waar alle andere, vaak eveneens waardevolle bomen niet werden vermeld.

In een petitie van 12 juni 1998 (stuk 5) wijzen omwonenden (waaronder eerste verzoeker) op het feit dat de oude *Acer saccharinum* reeds als een grote boom terug te vinden is op een foto van de omgeving van 1920. De petitie werd mede ondertekend door mevrouw barones Jelena DE BELDER, stichtster van het Arboretum te Kalmthout. Ook architect Mennes schreef in zijn brief van 9 februari 2000 aan het college van burgemeester en schepenen : "Het rooien van een dergelijke boom zou wel doodzonde zijn" (zie stuk 8, blz. 2). Ook de gemeente Kalmthout heeft steeds het landschappelijke en botanische belang van de boom onderstreept (zie o.m. advies groendienst, stuk 17). In de petitie van omwonenden (zie stuk 16), mede ondertekend door tweede verzoekster, luidt het : 'De aanvraag tot kapvergunning van een honderdjaar oude *Acer saccharinum* gelegen op het groene perceel tussen Den Dijk 35 en Den Dijk 41 door de huidige eigenaar. Het betreft één van de oudste en mooiste bomen van Kalmthout. Deze boom is een sieraad voor de omgeving en bepaalt in sterke mate de uitstraling, aangezicht en sfeer van de wijk. Het is een monument in de landschapszorg van het Vlaamse Gewest.'. Verder moet worden verwezen naar het advies van ir. A. RAMMELOO, conservatordirecteur van het Arboretum te Kalmthout (stuk 18). Al deze gegevens waren de minister voorafgaandelijk aan het nemen van zijn besluit bekend. Meer nog, het beroep handelde hierover.

Het is volkomen onbegrijpelijk dat de Vlaamse minister in zijn bestreden besluit geen enkel oog heeft voor de uitzonderlijke waarde van de witte esdoorn. De boom is voor de minister in het bestreden besluit een zuiver juridischtechnische kwestie. De aanvrager Van Nechel-Klink wil bouwen tot op 2 m van de witte esdoorn. Voor de minister lijkt het begrijpelijk dat de aanvragers het niet veilig vinden te gaan wonen onder een 100 jaar oude boom, waarvan de blijvende gezondheid en stabiliteit volgens de aanvragers niet zeker is. Het behoud van de boom is niet in een stedenbouwkundig voorschrift vastgelegd, aldus de minister, en het algemene artikel 1.05,7° van de verkavelingsvoorschriften laat toe dat bomen kunnen worden gerooid wanneer dit noodzakelijk is voor de oprichting van gebouwen. De discussie over de juiste afmetingen en de plaats van de boom hoeft niet verder te worden nagezocht : als de gevraagde woning wordt gebouwd, moet de boom toch verdwijnen. In een verkaveling die dan toch de uitwerking is van een woongebied, moet de realisatie van het woongebouw prevaleren op het behoud van bomen. Er werd dan ook tegelijkertijd met de bouwvergunning voor de woning kapvergunning voor de esdoorn verleend.

Het is duidelijk dat de minister op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met cultuurhistorische, landschappelijke en dendrologische overwegingen, nog veel minder met de draagkracht van het gebied. Ter plaatse is duidelijk vast te stellen dat de zeldzame en monumentale witte esdoorn, tezamen met zijn tweelingbroer, op significante wijze bepalend zijn voor het

uitzicht van een groene residentiële woonbuurt, ter hoogte van Den Dijk Lindendreef te Kalmthout. Deze woonbuurt situeert zich vlakbij een op het gewestplan ingekleurd natuurgebied met wetenschappelijke waarde, dat de overgang vormt van het woongebied naar het reservaat van de Kalmthoutse Heide. De witte esdoorns zijn dominant in hun omgeving. Zij vormen een relict van het einde negentiende-eeuwse residentiële wonen aan de rand van de Kalmthoutse Heide en verdienen vanuit dit oogpunt maximale bescherming. De minister negeerde deze gegevens zonder meer : een toekomstig koper van het perceel moet maximaal kunnen bouwen en moet in de mogelijkheid worden gesteld om in functie van de door hem gewenste woning een monumentale boom te rooien. Meer moet daar volgens de minister niet over worden gezegd.

Wanneer een bevoegde administratieve overheid een bouwaanvraag dient te beoordelen welke ingediend wordt in het kader van een niet-vervallen verkavelingsvergunning, ook dan moet worden aangenomen dat de vergunningverlenende overheid een onderzoek dient te doen naar de overeenstemming van het project met een goede plaatselijke aanleg. Dit werd in het kader van de oude stedenbouwwet reeds aangenomen door Uw Raad (...). Thans is art. 4 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening algemeen geldend. De noodzakelijke toetsing voor de vergunningverlenende overheid maakt geen onderscheid tussen vergunningen welke rechtstreeks, dan wel slechts na bindend advies worden verleend. Dit geldt eens te meer voor de voorliggende aanvraag, nu uit het administratief dossier het bijzonder delicaat karakter van de aanvraag tot het bouwen van de wonen en het rooien van de monumentale boom bleek, o.m. uit consequent volgehouden standpunt van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kalmthout.

A fortiori geldt dat de minister in het bestreden besluit de wet van 29 juli 1991 op de formele motiveringsplicht heeft geschonden. De minister had de verplichting om zijn individuele bestuurshandeling uitdrukkelijk te motiveren. In deze motiveringsplicht had de minister zijn besluit in het licht van een goede plaatselijke aanleg moeten stellen, zeker gelet op de gegevens in zijn dossier, die op een principiële onenigheid tussen aanvragers en besturen over de goede plaatselijke ordening in functie van de esdoorn wezen. De minister had moeten motiveren waarom de monumentale honderdjarige witte esdoorn, waarvan in tal van stukken de botanische, landschappelijke en cultuurhistorische waarde stond beschreven, in het kader van een goede plaatselijke ruimtelijke ordening kon worden gerooid in functie van de bouw van de door de heer en mevrouw VAN NECHEL-KLINK gevraagde eensgezinswoning. Het bestreden besluit van de Vlaamse minister zwijgt op onwettige wijze over deze afweging van een goede plaatselijke ruimtelijke ordening.

Het tweede middel is dan ook ernstig en gegrond. Minstens om deze reden dient het bestreden besluit te worden geschorst";

Overwegende dat artikel 4 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening bepaalt wat volgt :

"Art. 4. De ruimtelijke ordening is gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij worden de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen. Er wordt rekening gehouden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen. Op deze manier wordt gestreefd naar ruimtelijke kwaliteit.";

Overwegende dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bepalen wat volgt :

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Zij moet afdoende zijn.";

Overwegende dat het bestreden besluit met betrekking tot het rooien van de betrokken esdoorn is gemotiveerd als volgt :

"Overwegende dat de grond volgens het gewestplan Turnhout, vastgesteld bij koninklijk besluit van 30 september 1977, gelegen is in het woongebied; dat de bouwplaats eveneens als lot 1 deel uitmaakt van een behoorlijk op 3 juni 1985 vergunde, niet vervallen verkaveling; dat later vergunde kleinere verkavelingswijzigingen geen relevantie hebben in de nu voorliggende bouwaanvraag;

Overwegende dat artikel 3 van het besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, het vellen van alleenstaande hoogstammige bomen onder bepaalde voorwaarden vrijstelt van het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning, voor zover deze handeling niet strijdig is met de voorschriften van de verkavelingsvergunning;

Overwegende dat de verkavelingsvoorschriften evenwel het vellen van bomen aan toelating afhankelijk stellen, zodat de gevraagde rooiing aan het verkrijgen van de stedenbouwkundige vergunning afhankelijk blijft;

Overwegende dat de beoogde woning volledig volgens de verkavelingsvoorschriften zou ingeplant worden binnen de daartoe vastgelegde bouwzone;

Overwegende dat de aanvrager een op het goedgekeurd verkavelingsplan aangeduide witte esdoorn, op een 2 meter achter de strook voor bebouwing, en het feitelijk voorwerp van de betwisting, wil rooien, onder meer omdat hij het niet veilig vindt dat een 100 jaar oude boom, waarvan de blijvende gezondheid en stabiliteit niet zeker is, zo dicht bij de achtergevel zou blijven staan;

Overwegende dat er aan de planmatige voorstelling van de boom geen enkel specifiek stedenbouwkundig voorschrift gekoppeld wordt door de verkavelingsvergunning; dat de boom op geen enkel wijze wettelijk is beschermd;

Overwegende dat artikel 1.05.7° van de verkavelingsvoorschriften duidelijk ontbossing en het vellen van bomen toelaat 'voor zover dat noodzakelijk is met het oog op de oprichting van de gebouwen en het nemen van toegang tot die gebouwen';

Overwegende dat over de juiste afmetingen en de plaats van de boom nog betwisting bestaat tussen gemeente en aanvrager; dat hoe dan ook bij realisatie van de woning zoals aangevraagd, en dit in overeenstemming met de grafische aanduiding op het verkavelingsplan, de boom in kwestie noodzakelijkerwijze zal verdwijnen, daar zowel de kruin en het wortelgestel voor een bepalend deel binnen de vooropgestelde woning zullen vallen;

Overwegende dat een verkavelingsvergunning een stedenbouwkundig geheel vormt met het oog op de verdere uitwerking van de bestemming woongebied; dat de specifieke verkavelingsvoorschriften hier duidelijk de realisatie van het woongebouw doen prevaleren op het behoud van bos en de bomen; dat het vellen van de esdoorn in kwestie dan ook als in overeenstemming (met) de stedenbouwkundige voorschriften dient beschouwd; dat de globale aanvraag conform de verkavelingsvergunning blijft; dat het beroep van het college van burgemeester en schepenen bijgevolg niet dient bijgetreden";

Overwegende dat het betrokken bouwperceel het lot 1 is van een op 3 juni 1985 verleende, niet vervallen verkavelingsvergunning; dat deze verkavelingsvergunning de goede ruimtelijke ordening en plaatselijke aanleg heeft vastgesteld en nader heeft vastgelegd in de bijhorende stedenbouwkundige voorschriften; dat deze verkavelingsvergunning definitief is geworden; dat de vergunningverlenende overheid gebonden is door de stedenbouwkundige voorschriften van de verkavelingsvergunning en de beoordeling van de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen, ligt besloten in het onderzoek van de overeenstemming van de aanvraag om stedenbouwkundige vergunning met de stedenbouwkundige voorschriften van de verkavelingsvergunning; dat uit de motivering van het bestreden besluit blijkt dat dit te dezen is geschied; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoekende partijen in een derde middel de schending aanvoeren van de beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel :

"Eerste onderdeel :

Doordat de Vlaamse minister van Financiën en begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening in het bestreden besluit vaststelt dat over de juiste afmetingen en de plaats van de boom nog betwisting bestaat tussen de gemeente en de aanvrager, doch dat hoe dan ook bij de realisatie van de woning zoals aangevraagd de boom in kwestie noodzakelijkerwijze zal verdwijnen,

terwijl ten aanzien van een uitzonderlijk waardevolle boom zoals de witte esdoorn in kwestie, het wel van bijzonder groot belang is te weten waar de boom precies staat, wat zijn kruinwijdte is en wat de impact van de boom op de bouwstrook is en aldus de minister in het bestreden besluit het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door niet zeer precies te onderzoeken op welke wijze de boom, waarvan de kapping wordt gevraagd, zich ten aanzien van de bouwstrook verhoudt.

Toelichting :

Uit de studie van het administratief dossier en uit de toelichtingen op de hoorzitting verstrekt, had de minister moeten weten dat op de vraag tot het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een landhuis en het rooien van een zeldzame, honderdjarige boom, met grote zorgvuldigheid diende te worden geoordeeld. Eerste voorwaarde om tot een zorgvuldig besluit te komen was het zich laten verstrekken van juiste terreinen en feitenkennis.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kalmthout had in haar beroepsschrift van 23 augustus 2001 (stuk 32) opgeworpen dat de aanduidingen van het bij de aanvraag gevoegde inplantingsplan misleidend waren. De kruinbreedte van de boom was op het plan van de architect fel overdreven aangeduid. In werkelijkheid zou de kruin van de boom slechts (een toch zeker ook nog respectabele) diameter van 15 meter hebben. De bestendige deputatie was aan dit gegeven volledig voorbijgegaan. Ook de minister stoorde zich niet aan deze bemerking in het beroepsschrift van het college. Meer nog, de minister nam gewoon kennis van de bestaande feitelijke betwisting, maar vond deze niet relevant : in het aangevraagde bouwproject moest de boom toch verdwijnen.

Het is duidelijk dat de minister slechts een zorgvuldige beslissing had kunnen nemen, wanneer hij zich duidelijke feitelijke gegevens had laten verschaffen over de plaatselijke toestand. Zo had de minister de aanvragers moeten verplichten een zorgvuldig opmetingsplan met opgave van inplanting en de kruinbreedte van de boom bij te brengen. Van bijzonder belang was ook na te gaan hoe de boom zich in de laatste 15 jaar had ontwikkeld, meer bepaald of en hoe de situatie van de boom op het terrein sedert de verkavelingsvergunning van 3 juni 1985 was gewijzigd t.a.v. het ogenblik van de bouwaanvraag in mei 2000. Alleszins had dit tot een veel duidelijker en genuanceerder beeld van de hangende bouwaanvraag t.a.v. de oorspronkelijke verkavelingsvergunning en vervolgens tot zorgvuldige en correcte besluitvorming kunnen leiden.

In preciese gegevens was de minister niet geïnteresseerd. Met het louter voortgaan op een vlekkenplan van de architect (stuk 10) dat onduidelijke en door de gemeente betwiste gegevens bevatte, schond de minister zijn verplichting tot zorgvuldigheid in de feitenvinding, wat een beginsel van behoorlijk bestuur is.

Tweede onderdeel :

Doordat de Vlaamse minister in het bestreden besluit met geen enkel woord rept over de opmerking in het beroepsschrift van de gemeente van 23 augustus 2001 (stuk 32) dat de aanvragers VAN NECHEL-KLINK op het formulier 'aanvraag van een bouwvergunning waarvoor een uitgebreide dossiersamenstelling is vereist' (stuk 11) hebben aangeduid dat zij eigenaars zijn van het kwestieuze perceel, wat niet het geval is.

terwijl de hoedanigheid van de aanvragers in casu een belangrijk element was bij de beoordeling van de voorliggende aanvraag tot het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning, de aanvragers alhier de vergunningverlenende overheden hebben misleid of minstens hebben trachten te misleiden en de onjuiste vermelding in het formulier van de aanvraag precies tot inwilliging van het beroep van het college van burgemeester en schepenen had moeten leiden.

Toelichting :

Op het formulier 'aanvraag van een bouwvergunning waarvoor een uitgebreide dossiersamenstelling is vereist' heeft de aanvrager onder de vraag '6. Bent u eigenaar van het goed 'De Pluim', waar u de werken ofhandelingen zult uitvoeren?' ingevuld : 'ja' (stuk 1 l). Dit antwoord blijkt onjuist te zijn. Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kalmthout heeft dit én in haar weigeringsbesluit, én in haar verweer bij de bestendige deputatie, én in haar beroepsschrift voor de minister opgeworpen.

Ook de architect van de aanvragers schreef in zijn nota aan de gemeente : 'De nieuwe koper weet momenteel nog niet of hij wel degelijk bouwgrond heeft gekocht. Hij is ook niet van plan om de inplanting en de oppervlakte van zijn nieuwe woning aan te passen aan de normen die u posffiactum mogelijk zult willen opleggen, uzelf beroepende op uw beslissingsrecht. Hij is ook niet gek en heeft bij de overeenkomst een opschortende voorwaarde laten noteren. Hij heeft ruim de tijd en zal niet nalaten om met succes in beroep te gaan bij de Bestendige Deputatie, wanneer de gemeentelijke paraplu wordt opengetrokken.'

(stuk 8, blz. 5/7). Verder blijkt uit het besluit van de bestendige deputatie dd. 21 juni 2001 (stuk 13) dat naar aanleiding van de hoorzitting naast beroepers en hun architect ook 'de heer F. PEETERS, eigenaar van de grond' werd gehoord.

De minister had deze reden tot beroep vanwege het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kalmthout moeten behandelen. De minister had bij de aanvragers moeten nagaan of zij - zoals door hen verklaard in hun aanvraag - wel eigenaar waren van het perceel. Meer bepaald stelt de architect steeds dat zijn cliënten zouden worden gedupeerd, wanneer hen de toelating zou worden geweigerd om tot het bouwen van de door hen aangevraagde woning over te gaan. De aanvragers maakten telkens ook aanspraak op de rechtszekerheid waarop zij zich als eigenaars van een perceel in een goedgekeurde niet vervallen verkaveling meenden te kunnen beroepen.

De werkelijkheid is duidelijk anders. De aanvragers zijn geen eigenaar van het lot 1 van de goedgekeurde, niet vervallen verkaveling. Uit alle stukken blijkt dat zij slechts kopers onder opschortende voorwaarde zijn. De opschortende voorwaarde bestaat erin dat er een stedenbouwkundige vergunning tot het bouwen van de woning en vooral tot het kappen van de majestueuze witte esdoorn wordt verkregen. Eens de boom verdwenen, ligt voor de aanvrager een riant bouwperceel van 1.205 vierkante meter ter beschikking.

De aanvragers waren zich dus op voorhand ten zeerste bewust van de randvoorwaarden die waren verbonden aan het bouwen op het lot 1. De verkavelingsvergunning van 1985 had de witte esdoorn op lot 1 in het bestemmingsplan opgenomen. De cultuurhistorische betekenis van de boom, zijn landschappelijke en botanische waarde, zijn functie in het kader van een goede plaatselijke ordening waren meermaals door het college van burgemeester en schepenen onderlijnd. De majestueuze aanwezigheid van de boom op het perceel was ook ontegensprekelijk zichtbaar. Vandaar ook dat de aanvragers het perceel slechts aankochten onder opschortende voorwaarde, welke juist bestond in het bekomen van een vergunning tot het rooien van de boom. Hun aankoop had dan ook de facto een speculatief karakter, m.n. het bekomen van de kapvergunning.

Speculatieve aanvragen zijn op zich niet verboden. Maar de opschortende voorwaarde in de koopovereenkomst is toch een belangrijk element van beoordeling bij de stedenbouwkundige aanvraag. Het toont aan dat de aanvragers voorafgaandelijk de moeilijkheden kenden die inherent aan hun aanvraag waren. Zij waren geenszins gedupeerde kopers-eigenaars die achteraf moesten vaststellen hoe een college van burgemeester en schepenen de door haar verleende verkavelingsvergunning niet in een bouwvergunning honoreerde. Integendeel, de aanvragers zijn in het geheel niet gedupeerd, zij lijden geen verlies bij een weigering (alleen de moeite) en kunnen enkel maar winnen bij een vergunning. Het doel van de aanvragers heiligde voor een valse verklaring in het aanvraagdossier (stuk 11) . Het college van burgemeester en schepenen had dit terecht opgemerkt.

De minister had in het kader van een zorgvuldig bestuur deze door het college van burgemeester en schepenen opgeworpen kwestie grondig moeten onderzoeken. Ten onrechte hebben de aanvragers en hun architect op alle mogelijke manieren het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kalmthout en ook nog eens haar ambtenaren met tal van valse insinuaties bedacht (zie o.m. stukken 14 en vooral stuk 21, met name het beroepsschrift van de aanvragers bij de bestendige deputatie). Dit is absoluut niet de wijze waarop een stedenbouwkundige aanvraag dient te worden aangebracht. Ten onrechte is de aandacht van de bestendige deputatie en de minister afgeleid naar een vermeend onrechtmatig handelen van het college van burgemeester en schepenen, niettegenstaande dit college steeds correct en consequent heeft gehandeld en geoordeeld.

Uw Raad heeft reeds gesteld dat de aanvraag dient uit te gaan van een aanvrager die in rechte de mogelijkheid heeft om een bouwvergunning desgevallend ook uit te voeren. Het formulier in kwestie (stuk 11) vergt terecht dat de hoedanigheid van de aanvrager - eigenaar van het perceel of houder van een bouwrecht - wordt vermeld. Uw Raad vervolgde dat de bevoegde overheid nochtans niet verplicht is de door de aanvrager vermelde hoedanigheid op haar waarachtigheid te toetsen. Zij kan bij twijfel vergen dat de titel, waaruit deze hoedanigheid blijkt, zou worden overhandigd, en wanneer zij pertinent weet dat de door de aanvrager aangegeven hoedanigheid niet met de werkelijkheid overeenstemt, mag zij de bouwvergunning niet afleveren (...).

De minister heeft ten onrechte de door het college van burgemeester en schepenen opgeworpen kwestie met betrekking tot de valse opgifte van de hoedanigheid van de aanvragers niet behandeld. Daarmee handelde de minister tegen het zorgvuldigheidsbeginsel, een essentieel beginsel van behoorlijk bestuur. Daarmee is de aanvraag al te zeer behandeld in een context van het verschaffen van rechtszekerheid aan de aanvragers-eigenaars, daar waar deze aanvragers de facto nog over geen enkel recht beschikten en enkel de realisatie van een opschortende voorwaarde uitlokten. Zij waren er in de eerste plaats op uit om een kapvergunning van de monumentale witte esdoorn te bekomen.

Het derde middel, bestaande in de schending van de zorgvuldigheidsplicht, beginsel van behoorlijk bestuur, is in zijn beide onderdelen dan ook ernstig. Minstens om deze reden dient het aangevochten besluit te worden geschorst";

Overwegende, wat het eerste onderdeel van het middel betreft, dat het bestreden besluit op beslissende wijze is gesteund op de overweging dat er weliswaar betwisting bestaat "over de juiste afmetingen en de plaats van de boom", maar "dat de boom in kwestie noodzakelijkerwijze zal verdwijnen, daar zowel de kruin en het wortelgestel voor een bepalend deel binnen de vooropgestelde woning zullen vallen"; dat deze laatste vaststelling door verzoekende partijen niet wordt betwist; dat zij, gelet op de gegevens van de zaak, op het eerste gezicht evenmin manifest onjuist blijkt; dat aldus de vraag of de kruinbreedte van de betrokken boom 15 m bedraagt, zoals de gemeente Kalmthout in haar beroepsschrift had opgeworpen, of 25 m, zoals door de aanvragers op het plan aangegeven, niet meer relevant lijkt; dat in de gegeven omstandigheden niet kan worden aangenomen dat de minister door geen nader onderzoek terzake te gelasten zijn beslissing niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft genomen; dat het eerste onderdeel van het middel niet ernstig is;

Overwegende, wat het tweede onderdeel van het middel betreft, dat niet wordt betwist dat de aanvragers het betrokken bouwperceel hebben aangekocht onder de opschortende voorwaarde van het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een woning op het betrokken perceel; dat zij in deze hoedanigheid moeten worden geacht over een door de verkopers verleend recht tot het aanvragen van een stedenbouwkundige vergunning

voor dat perceel te beschikken; dat verzoekende partijen bovendien zelf stellen dat de minister door de gemeente Kalmthout op de hoogte werd gebracht van het feit dat de aanvragers slechts onder opschortende voorwaarde van het verkrijgen van de gevraagde stedenbouwkundige vergunning het bouwperceel hadden aangekocht; dat de minister op het eerste gezicht met de vereiste kennis van zaken wat betreft de hoedanigheid van verzoekers heeft beslist; dat het tweede onderdeel van het middel evenmin ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, §§ 2 en 3 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

Het verzoek tot tussenkomst van Pierre VAN NECHEL in de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

### **Artikel 2.**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

### **Artikel 3.**

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 350 euro, komen ten laste van verzoekers, ieder voor de helft.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf april 2002, door :

de H. J. BOVIN,  
Mevr. A. TRUYENS,

wnd. kamervoorzitter, staatsraad,  
griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**A. TRUYENS.**

**J. BOVIN.**